

førelse? Regjeringen har ikke tænkt paa at gjøre det; det forekommer mig, at, naar man vil anføre den ene Deel af en Sag, skal man ogsaa anføre den anden. Hvad iøvrigt Forslagets Fremme angaaer af den Grund, at vi gjennem første Behandling skulde berigtige de løgnagtige Anstuelser, der ere udbredte i Folket med Hensyn til Rigsdagens og Regjeringens Stilling til dette Spørgsmaal, saa vilde jeg ansee det for en aldeles uærdig Grund for os til at fremme Forslaget, og jeg skal derfor ogsaa stemme imod, at Forslaget nyder Fremme.

Sindberg: Den meget ærede Folkethingsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) udtalte, at det ikke var passende, ikke rigtigt og ikke berettiget her paa Thinget at udtale Folkvillien, naar det ikke var Hs. Majestæts Regjering behageligt (Tscherning: Det har jeg ikke sagt). Ja, det var vel ikke udtryffeligt den ærede Rigsdagsmands Ord, men det var dog Meningen; thi han sagde omtrent: „naar det var mod Regjeringens bestemt udtalte Ønske“ (Tscherning: Nei, ikke et Ord af dette har jeg sagt). Vi skulde her bestemt udtale Folkets Villie, for at sætte Hans Majestæts Regjering istand til at kjende den; vi skulde udtale den, og det er jo ogsaa allerede fra flere Sider blevet indrømmet, at der virkelig er en almindelig Folkvillie, en Folkemening, at vore Sønner og vore Brødre ikke skulde kunne ansættes ved den Afdeling af Hæren, som kan afgives til de tydske Forbundstropper. Vi skulde ikke spørge, om det kan være ubehageligt og maaskee medføre nogen Vanskelighed for Regjeringen at gienneføre det, ligesom jeg heller ikke engang er istand til at bedømme, hvad det kan føre med sig, men Folkemeningen og Folkvillien skulde vi bestemt udtale, og vi skulde, mener jeg, ogsaa udtale den ved en bestemt Lov, saaledes at vi sikke vore Medborgere for, at de aldrig blive udsatte for den virkelige eller formeentlige Fare, hvorom Tanken nu har foruroliget Mange rundt om i Landet. Jeg troer nu slet ikke, at Folket paa nogen Maade kan blive stillet tilfreds, naar det bliver bekjendt med saadanne Udtalelser, som allerede ere faldne

her i Salen. Jeg formoder det ikke; men jeg formoder tværtimod, at, dersom Folket kom til Kundskab om, at der er givet et saadant Lovforslag Fremme, og dersom det engang ogsaa faaer kongelig Anerkjendelse, vilde det finde sig fuldkommen beroliget, og saa er der Intet i den Retning, som kan forurolige det, saa er der Ingen, der kan bruge det som Agitationens middel ved forestaaende Valg eller ved andre Leiligheder og opvække Misforstaaelse med Hs. Maj. Regjering eller den danske Rigsdags Stilling. Skulle vi da ikke søle os opfordrede til at bortkaste og borttrykke alt det, som, om det endog saa er nok saa ubegrundet, dog virkelig er tilstede i vort Folk? Jeg mener, at det var urimeligt, om vi vilde skyde det tilside, og jeg troer, at det er baade en nem, naturlig og sikker Maade at gvaale det for Fremtiden, naar man lader dette Forslag nyde Fremme. Er der nogen videre Indvending imod Forslaget, eller er der enkelte Uttringer deri, der maaskee kunde være bedre, hvad jeg ingenlunde vil benægte, saa vil det jo under den fortsatte Behandling af Loven meget let kunne ændres og berigtiges.

L. Jensen: Jeg troer vistnok, at vi alle efter de mange Udtalelser, vi idag have hørt, kunne haabe, at den danske Regjering og navnlig Krigsministeren, saavel den nærværende som den, der bliver Krigsminister efter ham, veed det danske Folks Ønske, og som Følge deraf troer jeg ikke, at nogen dansk Regjering ved en Statsraadsbeslutning vil gjøre Brud paa en saa afgjort Folkemening uden høieste Nødvendighed. Derfor troer jeg, at dette Lovforslag er overskødt, og paa Grund deraf vil jeg ogsaa stemme imod det, hvorved jeg hderligere skal bemærke, at saaledes som Forslaget er redigeret, kunde jeg i hvert Fald ikke stemme for det.

Jung: Jeg vil kun gjøre en ganske kort Bemærkning til, hvad den sidste ærede Taler yttrede. Han erklærede, at han ikke troede, at en dansk Krigsminister nogenstunde gjennem en Statsraadsbeslutning vilde gjøre Brud paa Folkemeningen ved at sende danske Tropper til det tydske Forbund. Jeg vil da nu spørge den ærede Rigsdagsmand, hvis dette nu alligevel skete, hvad kunde og vilde han saa gjøre,